

[Kirkegaard]

Hvad angår EF-problematikken, har vi ingen indvendinger imod den tekniske løsning, som man har arbejdet sig frem til i Skatteministeriet, og det har vi også for længst tilkendegivet, men det er et alvorligt problem, at hele erhvervszonekonstruktionen nu ikke på nogen måde kan siges at leve op til forligstekstens formulering om en 2-årig forsøgsperiode, selv om man altså formelt kan henholde sig til den anden formulering vedrørende udløbsdatoen. Det er en rent formalistisk diskussion.

Fremskridtspartiets rolle i denne sag er naturligvis interessant, for det er ingen hemmelighed, at ideen om erhvervszoner er Fremskridtspartiets idé, og det var Fremskridtspartiets store bidrag til det forlig, som blev indgået. Derfor lægger vi fra konservativ side overordentlig stor vægt på, at Fremskridtspartiet føler sig vel tilpas ved det fortsatte forløb i forbindelse med udmøntningen af forliget.

Jeg vil ikke i dag lægge op til en voldsom diskussion om forligsbrud og om forligsetik, men jeg vil kraftigt appellere til De Radikale, til CD og til Kristeligt Folkeparti om inden andenbehandlingen at få overbevist skatteministeren om, at skatteministeren bør fremsætte det ændringsforslag, som forrykker hele perioden, så der reelt bliver tale om en 2-årig forsøgsperiode.

Jeg håber ikke, jeg får brug for at vende tilbage til spørgsmålet ved andenbehandlingen, men i givet fald vil der jo ved den lejlighed være mulighed for at tage et endeligt opgør om det, der er beklageligt for et folkestyre, nemlig hvis ikke alle parter i et forlig føler, at de andre lever op til forligsteksten.

Peter Brixtofte (V):

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig den foregående ordførers indlæg, og da jeg også tidligere under de korte bemærkninger har gjort opmærksom på, hvor jeg mener der er en alvorlig problemstilling, vil jeg kun ganske kort sige, at jeg synes, det er ulykkeligt, at forligspartnere ikke kan ende med at være enige om at gennemføre noget, som man har aftalt.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der står både en dato, og at der står 2 år, men jeg er overhovedet ikke i tvivl om, at det er ånden i aftalen og hensigten, at det skal gælde for 2 år. Jeg er overhovedet ikke i tvivl om, at det har været hensigten. Og da vi netop i mange år har lagt

vægt på, at også Fremskridtspartiet aktivt kom med i mange af de forlig, der blev indgået i Folketinget, synes jeg, det er dobbelt uheldigt, for jeg synes, det er vigtigt, at Fremskridtspartiet oplever, at når vi laver et forlig sammen, holder vi det også, når det gælder ånden i forliget.

Jeg kan i hvert fald sige, at jeg beklager, man endnu ikke har fundet en udvej, så man kunne finde en model at enes om, og jeg håber derfor, at vi kan finde sammen mellem første og anden behandling. Jeg synes rent ud sagt, at man går i for små sko, når man ikke vil være med til at udsætte perioden, så den ophører den 1. januar 1996.

Jeg vil altså stadig opfordre til, at man imellem første og anden behandling finder sammen, for det fremmer nu engang ikke folkestyret og samarbejdet, at vi skal diskutere, hvad der er forligets indhold. Hele historien har jo et ulykkeligt langt forløb.

Det siger jo sig selv, når denne her lov, som vi nu skal rette – og som er vedtaget den 24. juni 1992 – endnu ikke er trådt i kraft, så er den gået igennem et langt forløb, hvor vi har skullet til EF og vi selv har skullet forhandle indbyrdes. Nu nærmer vi os udgangen af 1993, og vi er stadig ikke nået til, at loven er trådt i kraft. Det synes jeg er uheldigt.

Indholdsmæssigt kan vi støtte lovforslaget, idet vi jo hele tiden har taget det forbehold, at vi også ønsker, at man forlænger forsøgsperioden frem til 1. januar 1996, således at den bliver de 2 år, som er aftalt.

Jens Thoft (SF):

Lovforslaget indeholder nogle opstramninger, som jeg ikke skal begræde; men SF's rolle i aktiveringsforliget var at være imod, og det er vi fortsat, og derfor indstillede jeg til SF's folketingsgruppe på gruppemødet i formiddags, at dette måtte være en typisk »undlader«. Men det skal ikke være nogen hemmelighed, at argumenter bider på mig, og når jeg ser den indædte modstand, som Venstre og Konservative gør imod forslaget, vil jeg da overveje, om ikke udvalgsbehandlingen kan omvende mig, så vi ender med at stemme for det.

Jeg vil godt sige, at dette lovforslag – ud over de skærmydsler, der har været omkring forliget, som jeg hverken har lod eller del i, og som jeg ikke ønsker del i – jo er typisk for det, der